

BIBLIOTECA

Testimoni de la barbàrie

L'historiador Benito Bermejo ha publicat l'extraordinària biografia de Francesc Boix (Barcelona 1920-París 1951), un testimoni únic al món sobre el camp d'extermini nazi de Mauthausen. Aquest llibre recull els testimonis que van conèixer Francesc Boix, el fotògraf que va sobreviure a Mauthausen i que va retratar amb detall tot el que va passar a l'interior del camp. Són centenars de fotografies que ens mostren des de dins tota la crueltat d'un sistema. Són imatges

preses pels mateixos SS quan el camp estava en plena activitat, com moltes altres que els nazis van destruir quan s'apropava la seva derrota.

Francesc Boix, el fotògraf de Mauthausen és un llibre excel·lent que ens serveix per recuperar la memòria històrica del nostre passat recent. Per no oblidar l'horror de la barbàrie nazi, podem acostar-nos a aquesta història gràcies al testimoni gràfic que ens va deixar aquest inquiet i arriscat fotògraf barceloní.

En acabar la Guerra Civil, com molts altres republicans, a Francesc Boix l'exili el va dur a França, on va ser empresonat pels nazis. Juntament amb 7.000 espanyols més, va ser enviat al camp de concentració de

Mauthausen, a Àustria, d'on només en van sortir amb vida poc més d'un miler de persones. Va ser destinat als laboratoris fotogràfics de les SS, des d'on va establir una xarxa clandestina de resistència que va aconseguir amagar i extreure del camp de concentració més de 2.000 imatges.

L'any 1946 el Tribunal Internacional Militar el va cridar a declarar a Nuremberg. Les seves fotografies es van convertir en documents gràfics que acusaven els alts comandaments del Tercer Reich. D'aquesta manera, l'acció de Francesc Boix i els seus companys es va convertir en un aterridor testimoni de la realitat dels camps de concentració nazis.

M. Carme Viader

Des de Montpalau, amb amor

Quan llegiu aquestes ratlles, ja s'hauran acabat les vacances, però és quelcom que encara tindrem molt present.

Jo, fa més de tres anys que vaig descobrir un poble de la Segarra, un poble petit, com molts dels que hi ha en aquella comarca. Però per a mi Montpalau és bastant més que això. Té uns quants carrerons d'aquests petits, amb flors, humits... en els quals m'agrada passejar... La seva església (del segle XII) amb la plaça nova.

A l'estiu, quan se'n va el sol, corre sovint el vent (no com al Vallès) i t'inunda el silenci.

Ara, ja estan tots els camps segats, amb una mica de groc, de gris i a la nit, si surts a fora, gairebé més d'un dia et posaries el jersei.

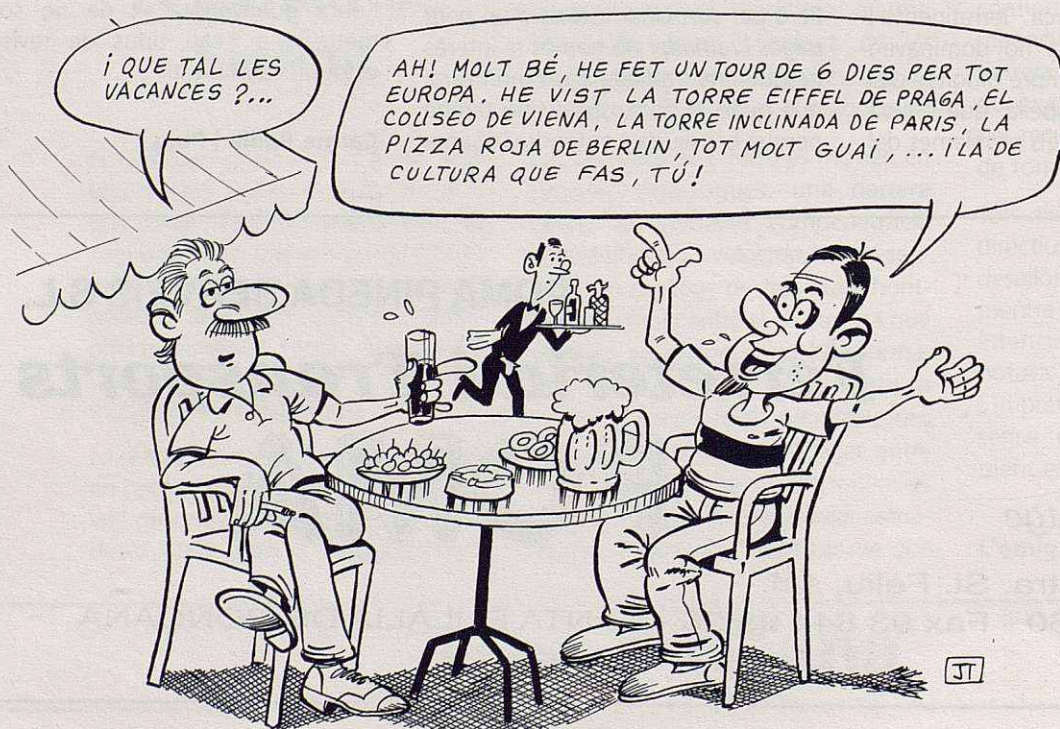
És un poble de gent tranquil·la, "cadascú a casa seva". No hi ha cap comerç, ni una botiga. Potser per això també és diferent. Si es vol gresca s'hi pot anar per Sant Jaume, ja que és la Festa Major. És l'únic cop a

l'any que hi pots veure més de vuit o deu persones juntes. Vénen dels pobles veïns: Sant Guim, Vergós, les Oluges...

Això sí, a l'hivern (com diu un veí del poble) és la Sibèria. Hi fa un fred que pela!

Quan em vénen records d'aquest indret que estimo, enyoro la primavera, els ametllers florits i l'herba alta de la pluja... i ja hi vull tornar!

Mª Laura Sarrà

HUMOR

per
Jaume Tusell